

Filmowy Przegląd

Pierwsze polskie dźwiękowce

Już w najbliższych dniach ukaza się na ekranach polskich pierwsze dźwiękowce polskie, wyprodukowane przez Ufaton. Będą to na początek jednokrotne filmy naukowe p. t.: „Tajemnica skorupy jajka” i „Salon potworów morskich”. Grają i mówią w tym filmie sami Polacy, a mianowicie: p.p. dr. Bobrowski, Czechowicz, Szalay oraz popularny w kołach filmo-

wych p. Maciej Halpern. Oba filmy te oparte są na niesłychanie interesujących pokazach z dziedziny biologii i zoologii. Pierwszy z nich przedstawia egzamin studenta z biologii. Widzimy na ekranie komisję egzaminacyjną, która zadaje pytania studentowi. Odpowiedzi jego słyhać dokładnie zarówno wtedy, gdy rozpoczyna egzamin i jest widoczny na ekranie, jak również potem, gdy ekran obrazowo przedstawia treść jego odpowiedzi. Wtedy oczywiście nie widać ani egzaminatorów ani egzaminowanego słyhać jednak głos tego ostatniego, dokładnie objaśniający wszystko, co tymczasem widać na ekranie. Drugi film pokazuje nam budę jarmarczną, do której specjalny wytwórcza hataśliwie zaprasza, obiecując pokazanie najwymyślniejszych cudów podwodnych. Udaje się do wnętrza między innymi pewną wycieczką szkolną. Jej kierownik udziela dokładnych wskazań naukowych swoim pupilom. I znowu na ekranie ukazują się najrozmaitsze dziwne krzewy i stwory morskie, jednocześnie zaś słyhać dokładnie głos objaśniający wszystko. Okazuje się, że te rzeczy są niezmiernie godnie ujęte i posiadają wysoce cenne znaczenie naukowe. Dlaczegoż więc pokazuje się je w budzie jarmarcznej, zwabiając publiczność rozmaitemi sensacyjnymi zapowiedziami? Bo dziś takie czasy, odpowiada właściciel budy jarmarcznej, że jeżeli się chce pokazać coś naprawdę naukowego, należy zwabić publiczność zapowiedzią czegoś zgoła niezwykłego. Jest to wielce słuszne stwierdzenie, dość niepochiebnie świadczące o poziomie umysłowym inteligencji społeczeństwa współczesnego, lecz, niestety, najzupełniej prawdziwe.



Georges Fayard, rzeźbiarz francuski. Ciężko ranny, trepanowany na wojnie, powrócił do swych zajęć. Rzeźbi i ćwiczy się w sportach, aby żyć „w pełnym zdrowiu 200 lat”. Obecnie przechodzi do filmu.

Mój mały partner

Napisał Maurice Chevalier

Zanim go poznałem, opowiadano mi o nim wiele i byłem bardziej ciekawy poznania jego, niż moich pozostałych partnerów. Wiedziałem, że się nazywa David Durand, że ma siedem lat i że znany jest całej Ameryce Północnej dzięki swym występom w radio. Kiedy miał dwa lata, już był obeznanym z mikrofonem, i obecnie, dzięki swemu słodkiemu dziecięcemu głoskowi, otrzymał jedną z głównych ról w filmie Paramountu p. t. „Pieśniarz Paryża”.

Gdy go po raz pierwszy zobaczyłem w atelier Paramountu, otoczony był kołem dorosłych kolegów, dla których właśnie deklamował wiersz. Wiersz ten był bardzo długi i smutny, i ogromnie mnie zadziwiła doskonała pamięć tego dziecka. Gdy skończył deklamację, podszedłem do niego i wino szewcałem mu, robiąc mu jednocześnie komplement, że słuchając bez zająknięcia deklamował wiersz, na co odpowiedział mi ze śmiechem: „To jeszcze nie! Umieć jeszcze ośmiędziesiąt równie długich wierszy”. I dodał: „No, ale sądzę, że pan umie na pamięć o wiele więcej wierszy”. Powiedzenie to bardzo było pooblebne, ale niestety niezgodne z prawdą, całe swoje życie bowiem interesowałem się tylko piósenkami, ale nigdy poezją.

Mój mały partner był zachwycający. Pomimo, że pierwszy raz stał przed obiektywem, grał tak swobodnie i był tak pewny siebie, że oczarował mnie zupełnie. Jego zapal dla sprawy zmienił próby w miłą rozrywkę. Stał się mi odrazu dobrym przyjaciół. Jego tańce i śpiewy przypominały mi ciągle moje dzieciństwo, kiedy to o niczym więcej nie myślałem, jak o tym, by zostać artystą i zamiast zająć się tabliczką mnożenia i abecadłem, myślałem o tańcu i śpiewie. Rezultat był katastrofalny, wyłączałem bowiem ze szkoły.

Małemu Durandowi napewno to nie grozi, z tej prostej przyczyny, że ma nauczycieli prywatnych i nie chodzi do szkoły. Powiedziano mi nawet, że jest podobno bardzo dobrym uczniem, ale kto wie czy to długo potrwa. Obecnie ma swój mały partner siedem lat i jeżeli naprawdę posiada tyle temperamentu artystycznego w zymbach, jak sędzić każą pozory, to napewno w krótkim czasie znudzi mu się nauka szkolna, tak jak i mnie się kiedyś znudziła. Ale ja tego chłopcu nie powiem. Nie chcę, aby „Mały boy z kraju radja”, jak brzmiał jego przydomek, skarżył się kiedykolwiek na mnie, że byłem mu złym przykładem.

Mój duży partner

Napisał David Durand

David Durand gra jedną z głównych ról, obok Maurice'a Chevaliera, w dźwiękowym filmie „Pieśniarz Paryża”.

Kocham Maurice'a Chevaliera.

Kiedy on się śmieje, wszyscy muszą się śmiać wraz z nim, kiedy śpiewa, wszyscy się cieszą i mówią: „Cudownie, wspaniale, czaruje!” i wówczas Maurice jest szczęśliwy.

Mówi on komicznie po angielsku, ale słucha się go bardzo miło. Czasami wtrąca francuskie słowa, których nie rozumiem a wówczas śmieje się i mówi, że muszę się koniecznie nauczyć francuskiego języka, gdyż jest on bardzo piękny. Spoculiśmy do spółki niejako. Chevalier cudownie się boksuje i często dla kawału bokso waliśmy się z sobą.

Marzę o tem, aby, gdy dorosnę, być równie sławnym jak Maurice Chevalier.

Kiedy ubiera się on w smoking i wkłada słomkowy kapelusz na głowę, wygląda o wiele ładniej, niż w stroju gałkaniarza. Jak będę dorosły, to też będę się tak ubierał. Razu pewnego byliśmy w kinie. Pani Chevalier była z nami. Było bardzo ładnie i wszyscyśmy się doskonale bawili. Dorosli ludzie są bardzo poważni i mówią do nas, jak do bardzo małych dzieci, a ja przecież mam już siedem lat.

Pani Chevalier jest zawsze bardzo wesoly, i dlatego bardzo mi się podoba. On wcale nie jest taki, jak inni dorosli ludzie.

Chciałbym też tak dobrze tańczyć i śpiewać jak Chevalier, kiedy będę dorosły, i chciałbym, ażeby mnie wszyscy ludzie tak lubili, jak jego.

Będę bardzo szczęśliwy, jeżeli da nam mi będzie grać razem z Chevalierem jeszcze w jakimś filmie. Pani Chevalier powiedziała mi, że być może, że trochę później zagramy znowu razem. Otrzymałem od pana Chevaliera jego portret z dedykacją, który zawiesiłem nad moim łóżkiem. Mamusia moja pomagała mi przy zawieszaniu.



Czas już pomyśleć o własnym letniku!

W pobliżu Warszawy, zaraz przy szosie i punktach komunikacyjnych przezważnie załesionych.

pozostało jeszcze do sprzedania kilkanaście pięknych parceli.

Teren górzysty i piaszczysty, okolica sucha, lasy iglaste. Komunikacja dogodna, tramwaje, autobusy, kolej i kołejka.

Działki dokładnie wymierzone według specjalnie sporządzonego planu. Parcele nadają się znakomicie na letnisko, jako miejsce wypoczynkowe i kuracyjne.

Może być sprzedany cały kompleks, lub, oddzielne działki.

Oferty składać u Administracji „Kurjera Porannego”, Marszałkowska 148, pod „MIEJSCOWOŚĆ ZDROWOTNA”.

WAMPIRZYCE

Pamiętamy wszyscy s. p. Barbarę i Marz, pamiętamy pospępną Nitę Naldi dwie najtypowsze „Wampirzyce” amerykańskiego ekranu, tylekroć kopjowane, naśladowane. Nie zdołał jednak nikt, żadna z następczyń, czy naśladowczyń stworzyć takiej „kwintesencji” demonizmu, jaką dawały dwie wielkie hollywoodzkie gwiazdy, stanowiące coś w rodzaju „epoki” w dziejach aktorstwa filmowego.

Narzucano już wampiryzm niejednej wielkiej aktorce. I Pola Negri w „Belladonna” miała być ucieleśnieniem zła. Ale wielki talent znakomitem zła. Nie pozwolił narzucić sobie piętna „kobiety - szatana”, wywał się z ciasnych opłotków mocą swego żywiołowości twórczej. Potem chciano uczynić demonem, patentowanym „wampem” Lyę de Putti, ale tu znowu zawiodły możliwości aktorskiej pięknej węgierki. Wszystkie jej amerykańskie role o podkładzie wampirycznym „leżały” na całej linii („Troski szatana”, „Romans kusielki” i t. d.). Szczęśliwie przeszła próbę Margaret Livingston, znana najszerszym kołem miłośników kina z genialnego filmu „Mnisan’a „Wschód słońca”, gdzie stworzyła wyrazistą sylwetkę demonicznej uwodzicielki. Ale

reżyserowie amerykańscy nie potrafili odpowiednio wyzyskać oryginalnej urody i niewątpliwego talentu młodej aktorki, która — po opuszczeniu wytwórni „Fox”, przeszła do „Paramountu” i dostała jedną zaledwie rolę (i to błądzą niewdzięczną) w pierwszym filmie stawego paryskiego piosenkarza, Chevaliera p. t. „Piosenka Paryża”. „Fox” natomiast, realizując „Czterech djabłów”, postarał się o nowego „wampa” w osobie Mary Duncan. Przed dwoma laty grała ona epizodyczną rolę w sportowej komedynie Madge Bellamy „Autem po szczęście” i... nikt nie zwrócił na nią uwagi. Ale Murnan instynktem niezawodnym wyczuł w niej „materjał”. I kto wie, czy Mary Duncan, podkreślając raczej egoistyczny erotyzm, niż sadystyczną chęć unieszczęśliwienia innych, nie stworzyła nowego typu „wampa”. Po sukcesie w „Czterech djabłach” dano Mary Duncan tyt. bohaterkę w „Kobiecie z krukiem” (u nas „Ofiarna noc”), reż. Borzage, główny partner: Charles Farrell. Rola b. trudna, skomplikowana. Wampiryzm niejako usprawiedliwiony, dalszym biegiem czynów i wydarzeń — całkowicie zrehabilitowany. I oto jest dziś Mary Duncan

wybitna, całkiem swoistą, bez cienia niewolniczego naśladowstwa, aktorką. Ale... już poprzez ową „Kobietę z krukiem” jakby wyzwała się z ciasnych ram „etykietowego” demonizmu.

A Brygida Helm? Po „Metropolisie”, „Alraune”, „Pieniądze” okrzyczano ją, jako najbardziej „nowoczesnego” wampira w świecie ekranowym. Rzeczywiście, Brygida stworzyła tak nowy typ kobiety demonicznej, że z żądną dotychczasową przedstawicielką tego fascynującego - odstraszającego „genre” nie można jej było porównać. Ale już w uroczym „Kłamstwie Niny Pietrowny” okazało się, że byłoby grzechem zamknąć tę wielką aktorkę w klateczce „zła kobiecego”. I sama ona zbuntowała się przeciwko tej ciasnocie twórczej, na jaką chciała skazać ją „Ufa”. Główny proces był najwyraźniejszym, realnym przejawem tego słusznego i pięknego buntu.

A Greta Garbo? Prócz „Symfonii Zmysłów” grała „Anne Kareninę”, „Boską kobietę”, „Dziłą Orchidę”... gdzież tu „wampiryzm”? To samo dotyczy Eweliny Brent. Coraz bardziej, coraz pewniej utwierdzamy się w przekonaniu, że „wampiryzm” to fikcja, kłamstwo, poza. Człowiek z jego plusami i minusami, kobieta z jej odwiecznym „dobrem” i odwiecznym „złem” — oto tęsknota każdej aktorki, więzionej przez dyrektorów i reżyserów w ponurych celach „demonizmu”, straszącego... dzieci. Dlatego też coraz rzadziej spotykamy się na ekranach z t. zw. „patentowanym wampiryzmem”, dlatego to ginie tradycja Barbary la Marz i Nity Naldi. Bo i wielka Baklanowa, sztuczna w banalnym wampiryzmie „Podwójnego życia” (obok Poli Negri), staje się potężną tam, gdzie gra żywą, łatotną kobietę, która jest zła przez cierpienie.

Wybitna aktorka francuska, Gina Manes, znana publiczności naszej z wielu ról zdecydowanie demonicznych („Szal”, „Studentka z Quartier La-fina”), a pracująca obecnie nad wielkim filmem p. t. „Rekin” (co za wymowny tytuł!) powiedziała do jednego z dziennikarzy tutejszych:

— „Marzę o tem, aby zagrać nareszcie rolę prawdziwej, żywej kobiety”. Niezapomniana „Teresa Raquin” (wg. Zola) podkreśliła w ten sposób swą niewiarę w teatralną dziwożonę z melodramatu, niegdyś „demonem”, a dziś „wampirzem” ochrzczoną. Ekran — to życie, prawda. Odrzucając wszelki pył teatru, odrzuca on i tę Ohnetowsko - Feuilletowską fikcję: patentowanego demona.

W. Zdzitowiecki.



J. Lubicz - Lisowski, nowa gwiazda filmowa w I dźwiękowcu polskim „Moralność p. Duiskiej”.

Pierwszy film barwno-dźwiękowy

Część prasy miała w dniu wczorajszym sposobność oglądać i usłyszeć pierwszy film barwno - dźwiękowy firmy First National.

Nawet Niemcy producenci, którzy tak bardzo, na obrę produkcję krytycznie spoglądają, w tym wypadku nie mogli wyjść z podziwu.

To była doprawdy Wielka Parada techniki!

Rewja operetkowa święci w tym filmie swoje niebawymie triumfy. Podziwia się wspaniałą grę kolorów w obrazowym ujęciu. Sceny — oświetlone o niebawymych rozmiarach, wyrastają poprostu z kamery operatora. Oko i ucho lykają chętnie te rozmaite i dotychczas nieznanne wrażenia. Miliony dolarów inwestowane w ten film, można namacalnie wyczuć.

„Cilly” (w Ameryce i Anglii „Salily”) film ten się nazywa.

Całkiem zwykła historia, zbudowana na tle sztuki teatralnej, wystawianej przed laty w Nowym-Jorku: mała kelnerka, staje się sławną tancerką Broadway'u. Rola „Jekiby” stworzona dla wspaniałej Marilyn Miller, która śpiewa jak diwa operetkowa, tańczy jak primabalerina, a „mówi”, jak urodzona artystka sceniczna.

Reżyser: Francis Dillon, trzyma się

przeważnie scen masowych i obrazów o wielkiej ilości kolorów. Udaje mu się wszystko, z wyjątkiem tych scen, które są przykrojone na gust amerykańskiej publiczności, a które dla oka kulturalnego europejskiego są prosto nieznośne.

Film ten jest zrobiony podług systemu „Technicolor”.

„Technicolor” jest właściwie systemem odbitek barwnych, według którego dwie barwy, czerwono - żółta i niebiesko - zielona zostają odbite na taśmie filmową przy pomocy tak zwanych „Relief - kopji”, służących jako matryce.

Dla zdjęć używa się specjalną kamerę. Poza soczewką tej kamery, znajdują się pryzmy, które rozbiłają obraz na dwie różne części. Jeden z tych obrazów zostaje przez niebiesko - zielony, a drugi przez czerwono - żółty filtr na negatywy rzucany. Otrzymuje się w ten sposób negatywy dwa razy tak długie jak zwykłej. Następnie robi się z tego negatywu dwa pozytyw, z których jeden zjednocza wszystkie obrazy, zdjęte przez niebiesko - zielony filtr, podczas gdy drugi negatyw, zawiera oddzielne obrazy czerwono - żółtego filtra. Te dwa czarno - białe pozytywy kładzie się teraz w gorącej wodzie przez co powstają wyżej, wspomniane „Relief - kopje”, służące później jako matryce dla wychodzących dwubarwnych odbitek i tak owe „Relief - kopje”, zawierające mikroskopijne wgłębienia i wypuklenia, wysysają odwieńnią ilość farby, która zostaje następnie, po kolej odbijana na czystą, żelatynową taśmę filmową. Innymi słowy: kopja, odpowiadająca filtrowi niebiesko - zielonemu odbija czerwono - żółtym kolorem, odmienne odpowiadająca, czerwono - żółtemu filtrowi, kopję o kolorze niebiesko - zielonym.

Radio i t. d. będą wyłącznie używać system „Technicolor - subtrakcyjny”. A ponieważ wszystkie te filmy mają być 100 procentowo dźwiękowo-mówione, otwiera się nowe pole działania dla artystów rewjowych i scenicznych. Mniej będziemy słyhać (i szczytny już nawet obecnie) o wszystkich dotychczasowych „gwiazdach i gwiazdorach”. Bardzo znikoma ilość z nich robi obecnie filmy dźwiękowomówione. I tak np. John Barrymore kończy film dla firmy Warner Brothers, p. t. „General Crack”, Bebe Daniels „Dixiane” dla firmy „Radio”, Ryszard Barthelme dla First National'u „Sun of the gods”, Betty Balfour dla tej samej firmy, robi film zwany się „The bride of the regiment”. I to byłoby mniej więcej wszystko ze znanych „starów”. Tylko Charlie Chaplina te wszystkie „bzury” nie obchodzą...

Zygmunt Schindler, Berlin, z początkiem marca 1930.



Karin Evans, wystąpi u boku Veidta w pierwszym jego dźwiękowcu „Ostatni pułk”.

Sportowy Przegląd

Dzisiejsza uroczystość u łyżwiarzy

Dzisiaj, we wtorek o godz. 19-ej odbędzie się walne zebranie kosa młodzieży Warszawskiego Towarzystwa łyżwiarzkiego. Natychmiast po ze-

braniu odbędzie się uroczyste rozdanie nagród, zdobytych przez zawodników WTL w sezonie ubiegłym.

Reprezentacja jeździecka Polski na konkursach w Nicei

W sobotę odbyły się w Grudziądzu końne zawody eliminacyjne przed konkursami hipicznymi w Nicei w połowie kwietnia r. b.

Komisja z szefem departamentu kawalerji M. S. Wojsk. płk. Brochwini-Lewińskim ustaliła następujący skład ekipy: rtm. Królikiewicz, rtm. Skupiański, rtm. Kapuściński, por. Szosiand, por. Strzałkowski i por. Korytkowski. Powyżsi jeźdźcy zabierają ze sobą 12 koni, a m. in. „Alli”, „Narcyz”, „Mylord”, „Promień” i „Proszę Pani”.

Konie zostaną załadowane i wysłane do Nicei 2 kwietnia, natomiast jeźdźcy wyjeżdżają kilka dni później.

Walne zebranie Polskiego Związku Pływackiego

Walne zebranie Pol. Zw. Pływackiego zgromadziło delegatów 42 klubów z całej Polski. Przewodził obradom p. Winiewicz z Poznania. Zebranie wybrało jednomyślnie pik. Urychasa za przewodniczącego w sporcie pływackim, pierwszym honorowym członkiem PZP.

Wybory nowych władz dały wyniki następujące: prezes — pos. dr. Polakiewicz, wiceprezes — pp. Semadeni i kpt. Szubert, sekretarz — p. Piotrowicz, skarbnik — p. Paszkowski, kapitan sportowy — Semadeni, członkowie zarządu — pp. Mayzner, Kot-

kowski, Kunciewicz, Guertler, Gillewicz, Medres i Rasskind. Komisja sportowa: przew. — p. Faecher, członkowie: pp. Kuchar, Jankowski, Domosławski i kpt. Kawalec. Przewodniczący Komisji Rewizyjnej — inż. Bobkowski.

Z ważniejszych uchwał zanotować należy podział komisji sportowej PZP na dwie instytucje: komisji sportowej i technicznej, utworzenie nowego okręgu cieszyńskiego i t. d. Walne zebranie określiło zarządowi program działalności na rok bieżący.

Borotra zwyciężony przez Anglika Austina

W meczu tenisowym Paryż — Londyn wygrywa Paryż w stosunku 12:9

W tych dniach na paryskich kortach tenisowych stanęły przeciwko sobie dwa najsilniejsze w Europie zespoły reprezentacyjne miast, a mianowicie — Paryża i Londynu.

Mecz tenisowy Paryż — Londyn odbywał się już w latach ubiegłych wielokrotnie, ma więc za sobą poważną tradycję i zawsze oczekiwany jest przez zwolenników białego sportu z wielką niecierpliwością. Jak dotąd — od lat kilku stale wygrał zespół Paryża. W roku bieżącym zwycięstwo również przypadło w udziale reprezentacji Paryża, ale tym razem wywalczone zostało z trudem, co znakomicie obrazuje stosunek zwycięstw, zdobytych przez każdą ze stron, a mianowicie — 12 zwycięstw dla Paryża i 9 dla Londynu.

Ogólnie przypuszczano, że bohaterem spotkania będzie Borotra. Stało się jednak inaczej. Na czoło turnieju wysunął się Anglik Austin, którego widzieliśmy przed dwoma laty

w Warszawie w rozgrywkach o puchar Davisa, a który w Paryżu wygrał wszystkie swoje walki, w jednej z nich bijąc Borotrę.

Austin, o którym stale dotąd mówiono, że nie posiada warunków fizycznych, co zgóry przekreśla jego szanse na zwycięstwo z pierwszym raketami świata, okazał się graczem bardzo wysokiej klasy. Austin zdaniem fachowców, gra niezwykle inteligentnie, znakomicie kombinuje taktykę i stosuje najrozmaitsze rodzaje uderzeń.

Sposób gry Austina przypominać ma wszystkie zalety stylu Lacoste'a, przytem Austin gra energiczniej i ryzykowniej, aczkolwiek nie mniej regularnie.

Austin zajmuje jedno z miejsc na liście dziesięciu klasyfikowanych najlepszych tenisistów świata. Obecnie po zwycięstwie nad Borotrą — Austin zapowiada się, jako jeden z najlepszych pięciu w sezonie bieżącym tenisistów świata.

Najmłodsi wyznawcy sportu piłki nożnej



Tym razem goal nieunikniony...

Dziewiętnastoletni synek znakomitego piłkarza angielskiego, Torwarsa Yates, grającego niezwykle skutecznie w bramce, wcześniej wstępuje w ślady swego ojca i wraz ze swym bratem — bliźniakiem stawia pierwsze kroki na zielonej murawie boiska, dzielnie atakując bramkę, której tym razem ojciec — bramkarz napewno nie obroni...

Nowy Zarząd Polskiego Zw. łyżwiarzkiego

Walne zebranie Pol. Zw. łyżwiarzkiego wybrało nast. zarząd: prezes — ks. Labomirski, wiceprezes — gen. Witkowski i p. Bart, skarbnik — p. Sadkowski, członkowie — pp. Szymczyk, Maciejowski, Barczewski i Skoczylski. Postanowiono przystąpić do budowy torów sztucznych w Katowicach i Warszawie i urządzić mistrzostwa w Zakopanem lub Krynicy.

Pierwsze łyżwy wyrobu krajowego

Polski Związek łyżwiarzki porozumiał się z hutami śląskimi w sprawie wyrobu odpowiedniej stali na wyrob łyżew. Równocześnie pewna firma lwowska podjęła się fabrykacji łyżew. W ten sposób na jesieni roku bież. ukażą się prawdopodobnie na rynku polskim pierwsze łyżwy wyrobu krajowego.

Zamierzenia nowego francuskiego ministra sportu

Nowy francuski minister Sportu Morinaud, oświadczył dziennikarzom, że rząd francuski postanowi w najbliższym czasie w określonych zamierzalnych przez ludność wiejską, kontrolowane przez państwo centrale sportowe, których kierownictwo obejmie 30-tu oficerów i 100-tu podoficerów francuskiego Ministerjum Wojny.

Szczególniejszą uwagę poświęci: nowy minister Sportu wychowaniu fizycznemu młodzieży od lat 14 do 18-tu. Obecna subwencja państwowa na cele sportowe w wysokości 16 milionów franków, uważa minister za niewystarczającą. W najbliższym czasie wystąpi z wnioskiem o podwyższenie tej sumy o 100 proc.

Protest polski w Międzynarodowym Związku Bokserskim

Polski Związek Bokserski złożył w Międzynarodowym Związku Bokserskim protest w sprawie meczu między państwami Polska — Czechosłowacja. PZB zażądał unieważnienia wyniku 8:8 i przyznania zwycięstwa Polsce w stosunku 12:4.

Mistrzostwa Polski w Piłce Kowerowej

Mistrzostwa Polski w piłce kowerowej, rozgrywane na Śląsku dobiegają już końca i 30 b. m. rozegrany zostanie finał. W dniu tym odbędzie się popis kolarskiego mistrza niemieckiego Haydenreicha, w kolarskiej jeździe sztucznej i mecz piłki kowerowej Polski Śląsk — Niemiecki Śląsk.

Mecz Bokserski Polska — Austria

Dnia 11 kwietnia rozegrany zostanie w Wiedniu międzynarodowy mecz bokserski Polska — Austria. Drużyna polska składać się będzie z mistrzów państwowych, wyłonionych na zawodach o mistrzostwo Polski w dniach 5 i 6 kwietnia r. b.

Mistrzostwa Zapasnicze Warszawy

Uzupełniające walki o mistrzostwo zapasnicze Warszawy dały następujące rezultaty.

Waga piórkowa: 2-le miejsce w mistrzostwie zdobywa Ruciński (Legja), 3-cie — Wasiak (YMCA). W wadze lekkiej: 2-gie Dziegielowski (Legja), w wadze średniej: 2) Olbrycht (Skra) 3) Koszewski (Legja).

Gosćina hokeistów Kanadyjskich w Europie

Dnia 28 marca przybyła do Europy na dłuższe tournée kobieca drużyna kanadyjska hokeja lodowego, mistrzowska drużyna Toronto — The Champion Amateur Girls Ice Hockey Team. 28-go marca drużyna ta rozegra swój pierwszy mecz z męskim zespołem angielskim United Service Club.

Przyjazd tej drużyny wzbudził w kołach hokejowych Europy olbrzymie zaciekawienie.

Mecz Piłkarski Kraków — Bratysława

Dnia 1 maja odbędzie się w Bratysławie mecz piłkarski Kraków — Bratysława. Rewanżowe spotkanie odbędzie się w jesieni w Krakowie.

Walasiewiczówna Najpoważniejsza Kandydatka na Mistrzynię Olimpijską

Dziennik wiedeński „Extrablatt” o-mawiając szanse poszczególnych zawodników na Olimpiadzie, zaznacza, że na więcej danych na zwycięstwo w biegu 100 mtr. w Los Angeles posiada 19-letnia Polka, Staniława Walasiewiczówna (Stella Walsh), przebywająca obecnie w Ameryce.

Olimpiady Helleńskie w Grecji

Rząd grecki postanowił urządzić co 4 lata olimpiadę helleńską na pamięć dawnych igrzysk olimpijskich. Pierwsze zawody tego rodzaju odbędą się w roku 1932.

Walki bokserskie płci pięknej



Techniczny nokaut — w interpretacji dwóch gwiazdek ekranu, znakomitych komiczek amerykańskich.

Nowe rekordy światowe w pływaniu zdobyte na Miami

W Miami na Florydzie, gdzie przebywała zimą, co znakomitsi i zasobniejsi w dolary pływacy amerykańscy, ustanowiono ostatnio szereg znakomitych wyników, będących nowymi rekordami światowymi.

Przedewszystkiem miss H. Madison, która przed miesiącem zaszczyliła sportową opinię świata swymi rewelacyjnymi wynikami na 350 i 220 jardów, ustanawiając na tych dystansach nowe rekordy światowe, w dniach ostatnich znowu zaatakowała maksymalne wyniki i ustanowiła nowe światowe rekordy na 100 metrów w czasie 1 m. 8 sek. (dawny rekord należał do amerykańki Ossipowitch, 1 m. 9 sek.), oraz na 200 metrów w czasie 2 m. 34.8 sek. (dawny rekord należał do słynnej pływaczki amerykańskiej, Norelins, w czasie 2 m. 40.6 sek.).

W tym samym okresie inna pływaczka amerykańska, miss Lisa Lindstrom, zaatakowała rekord światowy Gertrudy Ederle na dystansie 300 jardów, wyrażający się w czasie 3 m. 45 sek. Próba pobicia rekordu nie udala się.

Miss Lindstrom osiągnęła czas gorszy od rekordowego, mianowicie — 3 m. 55.2 sek. Inna pływaczka amerykańska, miss Mae Kinn, osiągnęła na tym dystansie znakomity czas 3 minut 40 sek., bijąc tym sposobem rekord Ederle, pierwszy w świecie triumfatorki nad La Manchem.

Nadmienić warto, że co roku o tej porze w basenie pływackim w Miami na Florydzie ustanawiane są sensacyjne wyniki przez pływaków amerykańskich. Niestety basen posiada zaledwie 25 jardów długości, nie posiada więc wymiarów, wymaganych przez Międzynarodowy Związek Pływacki i dlatego w basenie tym ustanawiane rekordy pływackie nie mogą być zatwierdzone.

Nowe rekordy amerykańki, o których pisaliśmy wyżej, oficjalnie na rekordy światowe uznane nie zostaną. W każdym jednak razie dają nam one plastyczne pojęcie o walorach pływaczek amerykańskich, które już szycją się do ataku na mistrzowskie tytuły olimpijskie w igrzyskach, które za dwa lata odbędzie się w Los Angeles.

Przydatność badań lekarskich dla sportu

Prasa angielska przynosi niezwykle ciekawe szczegóły o sposobach, w jaki została skoordynowana współpraca lekarzy ze sportowcami klubami angielskimi. Informacje te są rzeczywiście bardzo interesujące, tembardziej, że stanowią swego rodzaju wzór, godny naśladowania.

Jak się okazuje, wszyscy nowostępujący do klubów angielskich poddawani są przedewszystkiem badaniom lekarskim. Lekarze badają bardzo skrupulatnie, przytem posiadają (podobnie jak u nas) dwa rodzaje kart. Jedną z nich przeznaczoną jest dla samego lekarza i zawiera szczegółowe wyniki badań, przeprowadzonych nie tylko z punktu widzenia praktycznego i teoretycznego. Karta ta służy potem lekarzowi do jego prac naukowych, tembardziej, że następnie badania odbywają się systematycznie co trzy miesiące, a lekarz ma możliwość przez stałe donotowywanie na karcie tych wyników badań, przeprowadzonych już w okresie treningów, stwierdzać, jak praca sportowa wpływa na rozwój fizyczny danego osobnika.

Lekarz wypełnia przy badaniu wstępem także i drugą kartę, która przeznaczona jest dla kierownika sportowego, instruktora czy trenera. Kartę tę otrzymuje do rąk badany, poczem zjawia się wraz z nią u swego instruktora.

Na karcie tej lekarz stawia np. diagnozy następujące: „Bardzo odpowiedni do wszystkich sportów. Konstytucja bardzo silna, serce mocne” albo: „Zbyt nerwowy. Zdolny do wielkiego wysiłku w stanie pobudliwości nerwowej. Nie należy forsować, gdyż po większym wysiłku następuje silna depresja”. albo: „Organizm silny, ale za mało rozwinięty. Serce doskonałe. Może pracować bardzo wiele bez szkody dla organizmu”.

Te praktyczne uwagi i wskazania dawane młodemu adeptowi sportu, posiadają ogromną wagę. Instruktor czy trener dostaje taką kartę ze wskazaniami do rąk i odrazu wie, jak postępować należy z danym osobnikiem. Dzięki temu kluby angielskie dają gwarancję, że chłopiec czy dziewczyna nie tylko zakwalifikowana zostanie do odpowiednich dla siebie sportów, ale ponadto — dzięki wskazaniam lekarskim, metoda pracy i treningu będzie prowadzona racjonalnie, odpowiednio dozwolona i przystosowana do wymogów danego organizmu.

Warto zaznaczyć, że kluby angielskie ogromnie cenią sobie tę praktyczną współpracę lekarzy, a kontakt tych ostatnich z instruktorami i trenerami jest bardzo częsty i niezwykle korzystny dla zdrowia młodego pokolenia sportowego.

